

Feri rágja a térdét

Rónási Márton

Feri rágja a térdét.

Tavaszi volt, amikor beköltöztünk abba a házba, ahol kamaszkoromat éltem meg, abba a házba, ahol a legjobb barátom lett Láncos, a hatalmas fekete kutya, akit tíz éve temettem el a kis erdőben a város szélén. Ez volt az a ház, ahol először táncoltam Petrával, a lánnyal a szomszéd utcából, akit nyolc perccel a tánc után megcsókoltam. Még mindig emlékszem, hogy mennyire féltünk ettől mind a ketten, mert még nem csináltunk ilyet, de meg kellett tennünk. Nincs rá magyarázat, hogy mi okunk volt rá, de abban a pillanatban mindketten éreztük, hogy ha most nem történik meg a dolog, akkor azt örökké bánni fogjuk. Két nappal később áthelyezték az apját egy másik városba, és nem találkoztunk többé. És ez volt az a ház, ahol húsz éve megismertem a kis Ferit, aki akkor még csak három és fél éves volt – éppen tizenegy évvel és 128 nappal fiatalabb nálam – de már akkor is rágta a térdét. Látszott rajta, hogy ezt több éves rutinnal csinálja, mestere volt a térdrágásnak.

Öröm volt nézni, hogy milyen ügyesen mélyíti bele a fogait a térdkalács melletti mélyedésekbe, de mindezt úgy tette, hogy soha nem kezdett el vérezni, még csak a fogainak a nyomai sem jelentek meg a bőrén. Általában a bal térdét rágta. Most éppen a jobb térdét harapdálja, de biztosra veszem, hogy hamarosan visszatér a balhoz.

Feri rágja a térdét.

Tíz lakás volt a társasházban, ahova tavasszal költöztünk. Középen volt egy nagy udvar. Mi a földszinten laktunk, szemben a főbejárattal az udvar hátsó végében. Egy nagy nappalink volt meg két kis szobánk. Az enyém volt a kisebb, de nagyon szerettem azt a szobát. Amikor odaköltöztünk, kaptam egy új ágycsapat és hozzám került apám régi íróasztala. Másnak már nem is jutott hely. Annyira megszerettem azt az ormótlan, barna, kopott asztalt, hogy amikor elköltöztem otthonról az új otthonomba, akkor magammal vittem. Most is azt használom. Sok fiókja van. Az egyik olyan nagy, hogy Feri még ötévesen is bele tudott bújni, hogy ott rágja a térdét. Amikor nagyobb lett, akkor az asztal alá bújt be és ott rágta. Szeretett átjönni hozzánk. Szívesen játszottunk együtt Láncossal, mondókákat találtunk ki, és amíg én ezeket leírtam a nagy asztalomon, addig ő ott volt alatta.

A házban kedves, egyszerű emberek éltek mindennapjaikat. Mindenki szerette a kis Ferit és a kutyámat, Láncost is. A mellettünk és fölöttünk lévő lakásokban is nyugdíjas házaspárok laktak. Az udvar másik felén is csak egy fiatal család volt: Feri és a nála tizennyolc évvel idősebb szülei. Nem akartak több gyereket. Én késői gyerek voltam, nekem sem volt testvérem, de Ferit az öcsémnek tekintetem. Sokat játszottunk együtt, a korkülönbség ellenére is jó barátok voltunk. Most is azok vagyunk. Évekig együtt

mentünk az iskolába és jöttünk onnan haza. Én a gimnáziumba jártam, ő a szomszédos általános iskolába. Csak azért szeretett iskolába járni, mert minden szünetben bebújhatott a hatalmas tanári asztalok alá, ahol rághatta a térdét.

Feri rágja a térdét.

Már egy éve laktunk a házban, amikor az utcán sétálva megláttam egy szomorú kutyát, aki oda volt láncolva a kocsmajtóhoz. Csak álltam ott és néztem. Még fiatal volt. Sokáig győzködtem magam, mire meg mertem simogatni. Éppen indulni akartam haza, amikor kilépett a kocsmából a gazdája. Nagyon sietett, de sokkal gyorsabb tempóban követte egy puszkagolyó. Utolérte. Tíz perccel később értek oda a mentők, meg jött a rendőrség is. Véletlenül meghallottam, hogy az áldozatnak nem volt senkije, csak egy kutyája. Kioldottam a láncot és hazavittem Láncost. Én adtam neki ezt a nevet. Előtte Black-nek hívták, de én ezt nem tudtam. Amikor beértem vele a házba, akkor mindenkit megszagolt, megnyalogatott, de Ferinek csak finoman megrágta a jobb térdét.



Két héttel a tizennyolcadik születésnapom előtt költözött a szomszéd utcába Petra. Éppen annyi idős volt, mint én. Nem láttam se előtte, se utána hozzá fogható szépségű lányt. Már tizenkét éves korom óta vonzott a női, vagy akkor még kislányi szépség. Oly nagymértékben vonzott, hogy az már taszítás volt. Ha megláttam az utcán egy nekem tetsző lányt, akkor gyorsan átmentem az úttest másik oldalára. Szerencsére fiúiskolába jártam, így ott nem voltak gondjaim. De Petrával más volt a helyzet. Az addig taszító vonzódás hirtelen erős vonzássá változott. Odamentem hozzá és megmutattam neki a várost. Néma volt egy csecsemőkori betegség miatt. Sokat beszéltem hozzá, és ő szerette hallgatni a hangomat. Az ő szavai nélkül is hihetetlenül intenzív, izgalmas kommunikáció volt közöttünk. Egy héttel a megismerkedésünk után átjött hozzánk. A szüleim nem voltak otthon. Föltettem a lemezjátszóra egy Elvis lemezt és elkezdtünk táncolni. Amikor vége lett az A oldalnak, bementünk a szobámba és leültünk az ágyamra. Hét perccel később belekezdtünk egy tíz perces csókba. Két nappal később el kellett költözniük. Amikor ezt elmeséltem Ferinek, akkor éppen a jobb térde rágásáról váltott a balra.

Feri rágja a térdét.

Már elmúltam huszonhárom éves és volt egy diplomám, amikor legközelebb táncoltam egy lánnyal. Most ő a feleségem. Három évvel a megismerkedésünk után megkérdezte, hogy ki ez a fiú, aki néha eljön hozzánk és bebújik az íróasztalom alá. Megmondtam neki. Ekkor kíváncsi lett, hogy mit csinál ott az asztal alatt. Ezt is megmondtam. Nagyon elcsodálkozott. Hetekig nem mozdult ki a szobájából és azon gondolkozott, hogy miért csinálja ezt Feri. Nem jött rá. Ekkor megkérdezte tőlem.

Néhány pillanattal később rádöbbsentem, hogy nem tudok logikus magyarázatot adni. Soha nem is kerestem, mert Feri részévé vált számomra a térdrágása. Valószínűleg Feri sem tudja, hogy miért csinálja, de nem tudna létezni nélküle.

Feri rágja a térdét.

És ez így van jól.